

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561¹

รัตนกร เดชประมวลพล²

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติความเป็นมา ความหมาย แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่าการค้นคว้าหาวิธีทางในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมเปรียบเสมือนรากฐานที่สำคัญของการกำหนดนโยบายและการบริหารกระบวนการยุติธรรมทางอาญา แนวคิดเกี่ยวกับระบบวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งมีรูปแบบแตกต่างกันออกไปตามแนวความคิดพื้นฐานทางด้านนิติวิธีของระบบกฎหมายในแต่ละสังคมอันแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ระบบไต่สวน ระบบกล่าวหา ระบบผสม แนวคิดพื้นฐานเกี่ยวกับการทุจริต ได้แก่ ทฤษฎีหัวหน้า – ตัวแทน ซึ่งมีลักษณะการดำเนินการโดยการกำหนดให้หรือการมอบให้ผู้อื่นไปดำเนินการแทนตนเอง ทฤษฎีการขัดกันแห่งประโยชน์ ทฤษฎีนี้สามารถอธิบายถึงผลประโยชน์ทับซ้อนหรือความขัดแย้งกันในเรื่องของผลประโยชน์ระหว่างผลประโยชน์ส่วนตัว และผลประโยชน์ส่วนรวม ทฤษฎีสุนัขเฝ้าบ้านสื่อมวลชนต้องทำหน้าที่ควบคุม สอดส่อง กำกับดูแลรัฐบาลและนักการเมือง เป็นส่วนสำคัญของการควบคุมทางการเมืองเสมือนเป็นหูเป็นตาแทนประชาชน โดยเฉพาะประเด็นการใช้อำนาจเกินขอบเขตและในทางที่มีขอบด้วยกฎหมาย แนวคิดในการดำเนินคดีอาญา มีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองสังคมเพื่อความสงบสุขเรียบร้อย จึงมีการบัญญัติให้การกระทำความผิดเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ส่วนทฤษฎีการทุจริตมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาการทุจริตที่เกิดขึ้นเมื่อมีความพยายามจะหาเหตุผลจากการทุจริตโดยตรงว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลให้เกิดการทุจริต

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการปราบปรามการทุจริตตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ยังไม่ชัดเจนไม่ได้ผลสัมฤทธิ์เท่าที่ควรและไม่ครอบคลุมด้วยกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ ดังต่อไปนี้

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์จรล เถิงวิทยา และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรนิติ เทพสุเมธานนท์ และ รองศาสตราจารย์เรืองยศ แสนภักดี

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประเด็นปัญหาเรื่องระยะเวลาในการดำเนินการไต่สวนตามมาตรา 48 คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะต้องดำเนินการไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาไม่เกินสองปีนับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นอันไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จตามระยะเวลาสองปี คณะกรรมการ ป.ป.ช. อาจขยายระยะเวลาออกไปตามที่ยกเป็นได้แต่รวมแล้วต้องไม่เกินสามปี จะเห็นได้ว่าเมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้เริ่มดำเนินการไต่สวนแล้วคณะกรรมการไต่สวนต้องดำเนินการภายใต้กรอบระยะเวลาตามกฎหมายไม่สอดคล้องกับระยะเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติงานจริง ทำให้ไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาได้ เนื่องจากหลายปัจจัย เช่น ความยากง่ายของเรื่องกล่าวหา จำนวนเรื่องที่อยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานไต่สวน นอกจากนี้ยังส่งผลต่อการพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติมาลงโทษทางวินัย กล่าวคือ หากคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยไม่แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตามมาตรา 48 แล้วผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนสามารถแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยได้อีกในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาโดยไม่จำเป็นต้องถือสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย

ประเด็นปัญหาที่สองการห้ามมิให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับหรือยกเรื่องที่ล่วงเลยมาแล้วเกินสิบปี นับแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันที่มีการกล่าวหา เว้นแต่มีหลักฐานปรากฏชัดแจ้งและคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่าเป็นกรณีที่เป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 55 (1) สืบเนื่องจากตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ต้องการให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต เป็นองค์กรอิสระที่ทำหน้าที่ตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติกระทำ ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งล้วนเป็นความผิดอาญาแผ่นดินโดยมีอายุความ 10 - 20 ปี ดังนั้น เมื่อมีการกล่าวหาว่าเจ้าพนักงานของรัฐกระทำความผิดขึ้นและการกระทำความผิดนั้นยังไม่ขาดอายุความคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงควรรับเรื่องกล่าวหา ร้องเรียนดังกล่าวไว้ตรวจสอบและไต่สวนโดยไม่จำกัดว่าเป็นเรื่องที่ล่วงเลยมาแล้วเกินสิบปีนับแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันที่มีการกล่าวหา

ประเด็นปัญหาที่สามการห้ามมิให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับหรือยกเรื่องที่ผู้ถูกร้องหรือผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากการเป็นเจ้าพนักงานของรัฐหรือพ้นจากตำแหน่งที่ถูกกล่าวหาไปแล้วเกินห้าปี มาตรา 55 (3) ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 กำหนดห้ามมิให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับหรือยกเรื่องที่ผู้ถูกร้องหรือผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากการเป็นเจ้าพนักงานของรัฐหรือพ้นจากตำแหน่งที่ถูกกล่าวหาไปแล้วเกินห้าปี เว้นแต่ในกรณีที่มีการพิจารณาเรื่องภายในกำหนดเวลาเนื่องจากสำนักงานคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบการดำเนินคดีความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการของเจ้าพนักงานของรัฐ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่รัฐที่อยู่ในระดับสูงและ

มีความรู้ความสามารถ ทำให้เกิดความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการส่วนใหญ่อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นคดีที่มีความยากและซับซ้อน ยากแก่การแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อ พิสูจน์ความผิดและความบริสุทธิ์ของผู้ถูกกล่าวหา ดังนั้น จึงควรให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจในการ รับหรือยกเรื่องที่ถูกร้องหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้พิจารณา แม้จะพ้นจากการเป็นเจ้าพนักงานของรัฐหรือพ้นจาก ตำแหน่งที่ถูกกล่าวหาไปแล้วเกินห้าปี เพื่อให้กระบวนการในการแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน รวมถึงการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีกับเจ้าพนักงานของรัฐเป็นไปตามมาตรฐานเดียวกัน

ประเด็นปัญหาที่สักรณียที่ผู้ถูกร้องหรือผู้ถูกกล่าวหาฟ้องคดีผู้ให้ถ้อยคำ แจ้งข้อมูล แจ้งเบาะแส หรือ แสดงความเห็นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือเจ้าหน้าที่ ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 132 ให้ความคุ้มครองผู้แจ้งถ้อยคำหรือแจ้งเบาะแส โดย สุจริตแก่คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้ทราบว่ามีกระทำความผิดโดยได้รับความ คุ้มครองไม่ต้องรับผิดทางแพ่งและทางอาญาเท่านั้น ไม่ได้คุ้มครองเรื่องวินัยและไม่มีมาตรการในการ ช่วยเหลือคดีทางแพ่ง ทางอาญาต่อบุคคลผู้ให้ถ้อยคำ แจ้งข้อมูล แจ้งเบาะแส จึงควรมีการแก้ไขเพิ่มเติม กฎหมายในการคุ้มครองเรื่องวินัย และมีมาตรการในการคุ้มครองช่วยเหลือคดีทางแพ่ง ทางอาญาต่อบุคคล ผู้ให้ถ้อยคำ แจ้งข้อมูล แจ้งเบาะแส

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการปราบปรามการทุจริตตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ระยะเวลาในการดำเนินการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะคือ ปรับปรุงแก้ไขระยะเวลาในการดำเนินการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา 48 จากเดิมที่บัญญัติว่า

“เมื่อความปรากฏต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ว่าจะมีการกล่าวหาหรือไม่
ว่ามีการกระทำความผิดที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจโดยพลัน โดยในกรณีที่จำเป็นต้องมีการไต่สวน ต้องไต่สวนและมี
ความเห็นหรือวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสองปี นับแต่วันเริ่มดำเนินการไต่สวน

ในการกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. คำนึงถึงความรวดเร็ว ความยาก
ง่าย ของการไต่สวน และอายุความของการดำเนินการในเรื่องนั้น

โดยจะระบุระยะเวลาของการไต่สวนข้อกล่าวหา แต่ละประเภทที่แตกต่างกันก็ได้

ในกรณีที่มิมีเหตุจำเป็นอันไม่อาจดำเนินการให้แล้วเสร็จตามระยะเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรค
สอง คณะกรรมการ ป.ป.ช. อาจขยายระยะเวลาออกไปตามที่จำเป็นได้แต่รวมแล้วต้องไม่เกินสามปี เว้นแต่
เป็นเรื่องที่จำเป็นต้องเดินทางไปไต่สวนในต่างประเทศ หรือขอให้หน่วยงานของต่างประเทศดำเนินการ ไต่
สวนให้ หรือขอรับเอกสารหลักฐานจากต่างประเทศ จะขยายระยะเวลาออกเท่าที่จำเป็นก็ได้

ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับแจ้งจากผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินว่ามีหลักฐานอันควรเชื่อได้ว่า การใช้จ่ายเงินแผ่นดินมีพฤติการณ์อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ จงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย และเป็นกรณีที่ผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินไม่มีอำนาจจะดำเนินการใดได้ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการไต่สวนโดยพลัน โดยให้ถือว่าเอกสารและหลักฐานที่ผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินตรวจสอบหรือจัดทำขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช.

ภายใต้กำหนดอายุความ เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสาม หรือตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญแล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังคงมีหน้าที่และอำนาจ ที่จะดำเนินการไต่สวน และมีความเห็น หรือวินิจฉัย หรือดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป แต่ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาสอบสวนและดำเนินการลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องตามควรแก่กรณีโดยเร็ว”

แก้ไขเพิ่มเติม โดยให้เพิ่มข้อความในมาตรา 48 ดังนี้

“ภายใต้กำหนดอายุความ เมื่อความปรากฏต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ว่าจะมีการกล่าวหาหรือไม่ ว่ามีการกระทำความผิดที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจโดยพลัน โดยในกรณีที่จำเป็นต้องมีการไต่สวน ต้องไต่สวนและมีความเห็นหรือวินิจฉัยให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด

ในการกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. คำนึงถึงความรวดเร็ว ความยากง่ายของการไต่สวน และอายุความของการดำเนินการในเรื่องนั้น โดยจะระบุระยะเวลาของการไต่สวนข้อกล่าวหา แต่ละประเภทที่แตกต่างกันก็ได้

เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง หรือตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญแล้ว คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยังคงมีหน้าที่และอำนาจที่จะดำเนินการไต่สวน และมีความเห็น หรือวินิจฉัย หรือดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป แต่ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาสอบสวนและดำเนินการลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องตามควรแก่กรณีโดยเร็ว”

2. ปัญหาการห้ามมิให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับหรือยกเรื่องที่ล่วงเลยมาแล้วเกินสิบปีนับแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันที่มีการกล่าวหา ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะให้แก้บทบัญญัติตามมาตรา 55 (1) ตามพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ซึ่งได้บัญญัติว่า “ห้ามมิให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับหรือยกเรื่องที่ล่วงเลยมาแล้วเกินสิบปีนับแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันที่มีการกล่าวหา เว้นแต่ มีหลักฐานปรากฏชัดแจ้งและคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่าเป็นกรณีที่เป็นกรกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง” แก้เป็น “ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับเรื่องและยกเรื่องที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจขึ้นพิจารณาจะอ้างเหตุไม่รับหรือยก

เรื่องเพราะเหตุที่เรื่องกล่าวหาหรือเรียนล่วงเลยมาแล้วเกินสิบปีนับแต่วันเกิดเหตุจนถึงวันที่มีการกล่าวหาหรือเรียนไม่ได้

ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องที่ได้รับมาตามวรรคหนึ่ง เป็นเรื่องไม่ร้ายแรง และคณะกรรมการ ป.ป.ช. อาจเห็นควรมอบหมายให้หน่วยงานอื่นที่มีหน้าที่และอำนาจเป็นผู้ดำเนินการ โดยให้ส่งเรื่องกล่าวหาหรือเรียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องกล่าวหาหรือเรียน”

3. ปัญหาการห้ามมิให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับหรือยกเรื่องที่ถูกร้องหรือผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากการเป็นเจ้าพนักงานของรัฐหรือพ้นจากตำแหน่งที่ถูกกล่าวหาไปแล้วเกินห้าปี ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะให้แก้บทบัญญัติตามมาตรา 55 (3) ตามพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 ซึ่งได้บัญญัติว่า “ห้ามมิให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. รับหรือยกเรื่องที่ถูกร้องหรือผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากการเป็นเจ้าพนักงานของรัฐหรือพ้นจากตำแหน่งที่ถูกกล่าวหาไปแล้วเกินห้าปี” แก้เป็น “ให้คณะกรรมการป.ป.ช. รับเรื่องและยกเรื่องที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจขึ้นพิจารณาจะอ้างเหตุไม่รับหรือยกเรื่องเพราะเหตุที่ถูกร้องหรือผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากการเป็นเจ้าพนักงานของรัฐหรือพ้นจากตำแหน่งที่ถูกกล่าวหาไม่ได้

ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องที่ได้รับมาตามวรรคหนึ่ง เป็นเรื่องไม่ร้ายแรงและคณะกรรมการ ป.ป.ช. อาจเห็นควรมอบหมายให้หน่วยงานอื่นที่มีหน้าที่และอำนาจเป็นผู้ดำเนินการ โดยให้ส่งเรื่องกล่าวหาหรือเรียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องกล่าวหาหรือเรียน”

4. ปัญหาการคุ้มครองผู้ให้ถ้อยคำ แจ้งข้อมูล แจ้งเบาะแส หรือแสดงความคิดเห็นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือเจ้าหน้าที่ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะให้แก้บทบัญญัติตามมาตรา 132 ซึ่งบัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา 135 ผู้ใดแจ้งถ้อยคำหรือแจ้งเบาะแสแก่คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทราบว่ามี การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ ถ้าได้กระทำโดยสุจริตย่อมได้รับความคุ้มครองไม่ต้องรับผิด ทั้งทางแพ่งและทางอาญา” ผู้ศึกษาเห็นควรเสนอแนะให้แก้ไขและเพิ่มเติม ดังนี้

4.1 มาตรา 132 “ภายใต้บังคับมาตรา 135 ผู้ใดให้ถ้อยคำ แจ้งข้อมูลหรือเบาะแสหรือแสดงความคิดเห็นแก่คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือพนักงานเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดที่อยู่ในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หากได้กระทำโดยสุจริต ผู้นั้นย่อมได้รับความคุ้มครองไม่ต้องรับผิดทั้งทางแพ่ง ทางอาญา หรือทางวินัย เฉพาะส่วนความรับผิดที่เกิดจากการให้ถ้อยคำ แจ้งข้อมูลหรือเบาะแส หรือแสดงความคิดเห็นดังกล่าว”

4.2 เพิ่มเติม มาตรา 132/1 “กรณีที่ความปรากฏต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ว่าโดยทางใด ๆ ว่าบุคคลตามมาตรา 132 ถูกร้องทุกข์ ถูกกล่าวโทษ ถูกฟ้องคดีหรือถูกดำเนินการทางวินัยอันเนื่องมาจากการดำเนินการตามมาตรา 132 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาว่าบุคคลดังกล่าวได้รับความคุ้มครองไม่ต้องรับผิดตามมาตรา 132 หรือไม่ แล้วเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยพลัน ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ถ้าคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าบุคคลนั้นได้รับความคุ้มครองไม่ต้องรับผิดตามมาตรา 132 ให้สำนักงานดำเนินการให้ความช่วยเหลือโดยพลัน ”

เอกสารอ้างอิง

กัญจนรัตน์ วิทยาเกียรติเลิศ และสุขสมัย สุทธิบดี, ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561, วารสารดุสิตบัณฑิตทางสังคมศาสตร์, 2564, ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม - สิงหาคม 2564): 359-410.

คณะอนุกรรมการเพื่อศึกษาและจัดทำร่างกฎหมายป้องกันการฟ้องปิดปาก. “รายงานการพิจารณาศึกษาเรื่อง กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการฟ้องปิดปาก พ.ศ.2561.” โครงการศึกษาและพัฒนากฎหมายเพื่อสร้างมาตรการและกลไกในการบังคับใช้กฎหมายป้องกันการถูกดำเนินคดีและหลักคิดการจัดทำร่างกฎหมายป้องกันการถูกฟ้องคดีอาญา (การฟ้องเพื่อปิดปาก Anti-SLAPP Law) เพื่อจัดทำร่างพระราชบัญญัติและแนวทางคุ้มครองสิทธิพยานตามแผนปฏิรูปประเทศ ครั้งที่ 3. โรงแรมอวานี จังหวัดขอนแก่น, 5-7 กันยายน 2565.

สถาพร รักดีวงศ์. “ปัญหาระยะเวลาในการดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2561”. วารสารบัณฑิตศึกษานิติศาสตร์, ปีที่ 13, ฉบับที่ 4 (ตุลาคม-ธันวาคม 2563), 1-2.